

Szörnyifalvi mesék

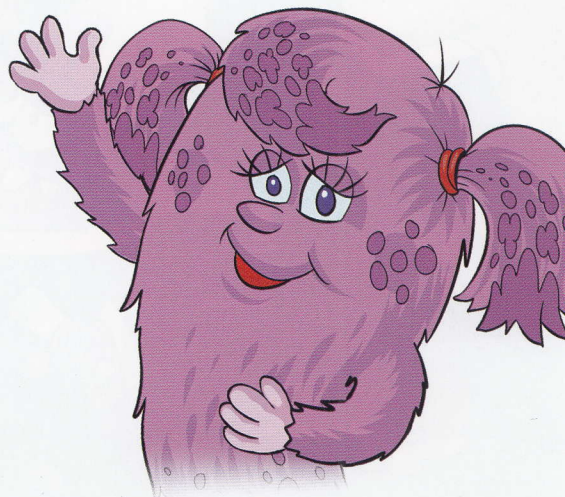

Roland

Tartalomjegyzék

A szörnyisuli új tanulói	3
Az első tanóra a szörnyisuliban	6
Nem jött értem az apukám!	8
A sötétségtől való félelem leküzdése	10
Szörnyi Szindi és a víz	12
Kirándulás az erdőben	14
Szörnyi Tódor és a labdák	16
Szörnyikék a játszótéren	18
„A kutyától való félelem leküzdése” tanóra	20
Szörnyi Szindi fél a bogaraktól	22
Jaj, de megijedtem!	24
A papírzacskó kipukkasztása	26
Szörny az ágy alatt	28
"A magasságtól való félelem leküzdése" tanóra	30
A száguldó vonat	32
Látogatás a szörnyikastélyban	34
A vihartól való félelem legyőzése	36
De ez nem is kígyó!	38
A doktor bácsi félelmetes	40
Felelés a szörnyisuliban	42
Az énekverseny	44
De ijesztő ez a farsangi álarc!	46
A száguldó autó	48
Segítség! Eltévedtem!	50
Félek a tűzijátéktól!	52
Valaki van a bokorban!	54
Hol vannak a többiek?	56
A fogorvostól való félelem leküzdése	58
Nem okoztam csalódást?	60
A félelemmentes szörnyikék	62

A szörnyisuli új tanulói

Szörnyi Tódor egy hatalmas épület előtt ácsorgott, még a szemüvegét is megigazította, amikor felnézett az épület tetejére.

— Hűűű! Ez lenne az iskola? – csodálkozott Szörnyi Tódor, majd az iskola sarka felé húzódott. – Mennyi szörnyigyerek jár ide! És nekem most be kell mennem... Jaj!

A kapu egy félelmetes szájat formázott, és Tódornak olyan érzése támadt, hogy a kapu bekap és elnyel mindenkit, aki belép rajta.

— Te is ide fogsz járni? – bökte oldalba Tódort egy másik szörnyifú, Gömbi. – Már csak te hiányzol a szörnyisuliból!

Szörnyi Tódor nem örült Gömbinek, a lila szörnyifúnak, ugyanis már ismerte a játszótérrel, s Gömbi ott is mindig piszkálta őt, meg persze a többi szörnyigyereket is. Tódor már majdnem visszafordult, hogy ő inkább hazamegy, amikor egy kedves szörnyilány jelent meg mellettük.

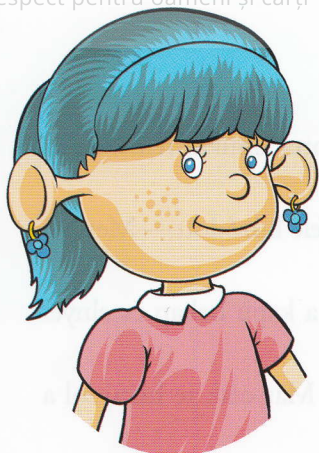
— Gömbi, hagyd békén! Nem szép dolog így beszélni másokkal! – szólt rá a szörnyilány Gömbire.

Gömbi megvonta a vállát, és belépett a nagy szájat formázó kapunk. Tódor pedig fellélegzett, hogy Gömbi otthagya őt, és nem piszkálja tovább. A kedves szörnyilány ekkor Tódorhoz fordult.

— Szia! Szörnyi Szilla vagyok, én is most jövök először az iskolába. Bemegyünk együtt?

Tódor hálás volt Szörnyi Szillának, hogy megmentette, de még vele sem tudott igazán felszabadult lenni, ezért csak félve bólintott. Így együtt léptek be a szörnyisuli félelmetes kapuján, majd beálltak a sorba a többi szörnyigyerek mögé.

Amikor végre a sor elejére kerültek, akkor megtudták, hogy hol lesz az osztálytermük.

— Menjetek az első emeletre, s a zöld ajtón lépjétek be, ott már várni fog titeket Szörnyi Ede tanár úr! — irányította őket a lépcső felé egy kedves szörnyi tanár néni.

Szörnyi Szilla vidáman lépegetett felfelé a lépcsőn, alig várta már, hogy belépjen az osztálytermük zöld ajtaján.

Amikor azonban Tódorra pillantott, egy ijedt szörnyifiút látott. Szörnyi Szilla bátorítóan rámosolygott Tódorra, majd kézen fogta, és behúzta magával a zöld ajtón.

— Gyere, Tódor, nincs mitől tartanod! Ők is ugyanolyan szörnyik, mint mi — súgta oda neki biztatásképpen.

Az osztályteremben már sokan voltak, a szörnyigyerekek körül állták Szörnyi Ede tanár urat, s mindenfélét kérdeztek tőle:

— Mikor leszünk igazi félelmetes szörnyik? — kérdezte egy Dábló nevű szörnyifiú.

— Én már alig várom, hogy megijedjen tőlem mindenki! — tette hozzá egy Gömbi.

— Át tudunk majd változni más szörnyivé is? — érkezett a következő kérdés egy zöld szörnyifiútól, Ubrontól. — A testvéremmel nagyon szeretnénk ezt megtanulni, igaz Ubri?

Fordult oda mosolyogva rózsaszín ikertesójához, Ubrihoz, aki kicsit elpirulva bólintott.

Szörnyi Ede tanár úr először mindenre próbált válaszolni, egy idő után azonban csak úgy záporoztak feléje a kérdések, ezért leállította a kérdezősködést, s mindenkit lecsendesített:

— Maradjatok csendben, szörnyikéim! Üljetek le! Úgy látom, hogy mindenki megérkezett, kezdődhet az iskolai élet. Én Szörnyi Ede tanár úr vagyok, én leszek a tanárotok. A legtöbb időt velem fogjátok tölteni itt a szörnyisuliban.

Szörnyi Ede tanár úr megvárta, amíg az összes szörnyigyerek elfoglalja helyét a padban, majd jelentősegteljesen rájuk nézett és nekik szegezte a kérdést:

— Szerintetek miért van szükség arra, hogy a szörnyigyerekek iskolába járjanak?

— Hogy megtanuljunk leküzdeni a félelmeinket — szólalt meg Szörnyi Szilla.

— Ezek szerint mindenki fél valamitől? — kérdezett tovább Szörnyi Ede tanár úr. — Ti is féltek valamitől?

— Igen...

— Egy kicsit...

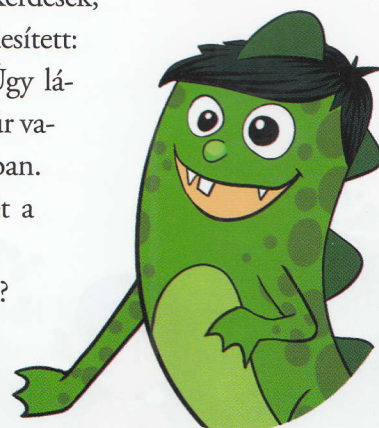
— Csak egyvalamitől...

— Vagy talán kettőtől...

Érkeztek a halk válaszok a szörnyigyerekektől.

— Ez nem volt túl meggyőző — nézett rájuk Szörnyi Ede tanár úr. — Tegye fel a kezét, aki nem fél semmitől!

A szörnyigyerekek félve nézegettek a többiekre, senki sem merte feltenni a kezét. Szörnyi Ede tanár úr azonban nem lepődött meg ezen.

— Ez így van rendjén. Mindenki fél valamitől, de ha a félelmünket megnevezzük, akkor le is tudjuk győzni. Most szeretném, ha ti is bemutatkoznátok, és elmondanátok azt is, hogy mitől féltok.

Szörnyi Ede tanár úr leült az egyik székre, s ránézett a bal szélén ülő szörnyilányra.

— Én Szörnyi Szilla vagyok – mondta szép hangosan a kedves szörnyilány. – És lássuk csak, mitől is félek? Nos, igen. Félek az ijesztő hangoktól.

— Én Én... Szörnyi Tódor vagyok – mondta Tódor olyan halkán, hogy szinte suttogásnak tűnt. – És én mindentől félek.

— Mindentől? – csodálkozott Szörnyi Ede tanár úr. – Én azért nem hiszem, hogy te mindentől félnél.

— Pedig sajnos így van – suttogott továbbra is Tódor.

— Hm. Talán még a fagyitól is félsz? – kérdezte Szörnyi tanár úr.

Tódor megcsóválta a fejét.

— Nem, a fagyitól azt hiszem, hogy nem félek – vallotta be Szörnyi Tódor, miközben a többiek hangosan kuncogni kezdtek, mert elképzelték Tódort, amint éppen megijed egy csokifagyitól, miközben kergeti őt egy puncsfagyi.

— Na látod, hogy nem félsz mindentől – mosolygott Szörnyi Ede tanár úr is.

Ezután Gömbi, majd Dábló mutatkoztak be, ők nem voltak hal-
kak, sőt ellenkezőleg, hangosan és harsányan kiáltották a neveiket.

— És ti mitől féltok? – kérdezte meg tőlük is Szörnyi Ede tanár úr.

— Hááát, én a gyorsan száguldó vonaton féltam egyszer – vallotta be Dábló.

— Én pedig magasságtól. Brrr – szólalt meg tőle szokatlanul halk hangon Gömbi.

— Mi vagyunk a szörnyikre – állt fel a székéről Ubronc, a zöld szörnyifiú, és magával húzta rózsaszín testvérét is. – Ő Ubri, én pedig Ubronc vagyok. Mindketten félünk a kutyaugatástól és a sötétségtől. Vagy te még félsz mástól is, Ubri?

— Nem, azt hiszem csak ezektől – ismerte be Ubri.

— És attól nem félsz, hogy meghúzom a copfod? – nevetett fel Gömbi, de elég volt egy szúrós szemű nézés Szörnyi Ede tanár úrtól, és nem folytatta tovább.

— Engem Szörnyi Szindinek hívnak – mutatkozott be egy szép szörnyilány. – Nagyon félek a víztől, és a bogaraktól is meg szoktam ijedni.

— Én maradtam a végére, de sebj! Én Szörnyi Szigfrid vagyok, és nagyon szeretek ijesztgetni másokat – mosolyodott el a jobb szélső széken ülő szörnyifiú. – De az erdőben félek egy kicsit.

Szörnyi Ede tanár úr mindenkit üdvözölt még egyszer, majd egy felfedező sétára hívta a szörnyisuli új tanulóit. Közös körbejárták a szörnyisulit, megnézték az osztálytermeket, az aulát, a tornatermet, az ebédlőt, s legvégül a szörnyisuli udvarát, ahol a szörnyigyerekek azonnal szaladgálni kezdtek.

